2. Για να εξασφαλιστεί ότι η προοδευτική εφαρμογή της αρχής της ίσης μεταχείρισης μεταξύ ανδρών και γυναικών σε θέματα κοινωνικής ασφαλίσεως, η οποία διακηρύσσεται στο άρθρο 1 και εξειδικεύεται στο άρθρο 4 της οδηγίας 79/7, θα υλοποιηθεί αρμονικά στο σύνολο της Κοινότητας, το άρθρο 3, παράγραφος 1, πρέπει να ερμηνευτεί υπό την έννοια ότι περιλαμβάνει κάθε παροχή η οποία ανήκει, υπό ευρεία έννοια, σε ένα από τα αναφερόμενα συστήματα που προβλέπονται από το νόμο ή σε διάταξη που αφορά την κοινωνική πρόνοια και που αποσκοπεί στη συμπλήρωση ή την υποκατάσταση ενός τέτοιου συστήματος. Επομένως, μια παροχή που προβλέπεται από κράτος μέλος και καταβάλλεται σε πρόσωπο που παρέχει φροντίδες σε ανάπηρο εμπίπτει στο προβλεπόμενο από το νόμο σύστημα προστασίας κατά του κινδύνου αναπηρίας, ως προς το οποίο ισχύει το άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχείο α).

3. Συνιστά διάκριση που βασίζεται στο φύλο, απαγορευόμενη από το άρθρο 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 79/7, το γεγονός ότι μία διάταξη ορίζει ότι μια παροχή που εμπίπτει σε ένα από τα προβλεπόμενα από το νόμο συστήματα, στα οποία αναφέρεται το άρθρο 3, παράγραφος 1, της οδηγίας αυτής, δεν χορηγείται στην έγγαμη γυναίκα που κατοικεί με το σύζυγό της ή συντηρείται απ' αυτόν, ενώ χορηγείται, υπό τις ίδιες προϋποθέσεις, στον έγγαμο άνδρα.

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
G. FEDERICO MANCINI
της 22ας Απριλίου 1986 *

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ της Jacqueline Drake και του Chief Adjudication Officer, ο Chief Social Security Commissioner του Ηνωμένου Βασιλείου σας ζητεί να ερμηνεύσετε δύο διατάξεις της οδηγίας 79/7 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1978, περί της προοδευτικής εφαρμογής της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως μεταξύ ανδρών και γυναικών σε θέματα κοινωνικής ασφαλίσεως (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/003, σ. 160). Συγκεκριμένα, ο παραπέμπων δικαστής θέλει να γνωρίζει: α) αν μία παροχή σαν το βρετανικό επίδομα φροντίδας αναπήρου εμπίπτει στο προβλεπόμενο από το νόμο σύστημα ασφαλίσεως κατά αναπηρίας, ως προς το οποίο ισχύει η οδηγία· β) αν το γεγονός ότι η έγγαμη γυναίκα που ζει με το σύζυγό της δεν απολαύει της παροχής αυτής συνιστά διάκριση που βασίζεται στο φύλο και δεν συμβιβάζεται προς την προαναφερθείσα κοινοτική οδηγία.

2. Η Jacqueline Drake είναι έγγαμη, ζει με το σύζυγό της και, μέχρι τα μέσα του 1984, απασχολήθηκε σε διάφορες εργασίες, με πλήρες και με μειωμένο ωράριο. Τον Ιούνιο του ίδιου έτους, η μητέρα της — που έπασχε από βαριά αναπηρία και για το λόγο αυτό λάμβανε το επίδομα βοηθού που προβλέπεται από το άρθρο 35 του Social Security Act (Invalid Care Allowance Regulation) 1975 — ήρθε να κατοικήσει μαζί της, αυτή δε, για να τη φροντίζει, εγκατέλειψε την εργασία στην οποία απασχολείτο.

* Μετάφραση από τα ιταλικά.

Στις 5 Φεβρουαρίου 1985, η Drake ζήτησε να της καταβληθεί το επίδομα φροντίδας αναπήρου που προβλέπεται από το άρθρο 37 του προαναφερθέντος Act. Ο Adjudication Officer παρατήρησε ότι, σύμφωνα με την παράγραφο 3, στοιχείο α), ψηφίο (i), της εν λόγω διατάξεως, η υπό κρίση παροχή δεν οφείλεται στις έγγαμες γυναίκες που ζουν με το σύζυγό τους, για να επιταχύνει όμως τη διαδικασία, διαβίβασε την αίτηση στο Social Security Appeal Tribunal. Με απόφαση της 1ης Μαρτίου 1985, το επιληφθέν δικαστήριο έκρινε ότι η προαναφερθείσα διάταξη συνιστά διάκριση που βασίζεται στο φύλο και απαγορεύεται από την οδηγία 79/7. Τότε, ο Chief Adjudication Officer προσέβαλε την απόφαση ενώπιον του Chief Social Security Commissioner, ο οποίος, με Διάταξη της 15ης Μαΐου 1985, ανέβαλε τη δίκη και, σύμφωνα με το άρθρο 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, σας υπέβαλε τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

« 1) Αν η νομοθεσία κράτους μέλους προβλέπει την καταβολή παροχής (εφόσον συντρέχουν ορισμένες προϋποθέσεις ως προς την κατοικία και άλλες) σε πρόσωπο που δεν έχει προσοδοφόρα απασχόληση και ασχολείται τακτικά και ουσιαστικά με τη φροντίδα προσώπου, για το οποίο είναι καταβλητέα παροχή υπό την ιδιότητά του ως προσώπου που πάσχει από βαριά αναπηρία, λόγω του ότι το πρόσωπο αυτό χρειάζεται φροντίδα ή επιτήρηση, όπως ορίζεται κατά νόμο (και εφόσον το πρόσωπο αυτό συγκεντρώνει ορισμένες προϋποθέσεις ως προς την κατοικία και άλλες), συνιστά η παροχή που καταβάλλεται στο πρώτο πρόσωπο προβλεπόμενο από το νόμο σύστημα ή μέρος προβλεπομένου από το νόμο συστήματος που εξασφαλίζει προστασία κατά της αναπηρίας και στο οποίο εφαρμόζεται το άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχείο α), της οδηγίας 79/7/ΕΟΚ;

2) Αν η απάντηση στο πρώτο ερώτημα είναι καταφατική, ο κανόνας κατά τον οποίο η έγγαμη γυναίκα δεν δικαιούται της παροχής αυτής, εάν συγκατοικεί με το σύζυγό της ή αν ο σύζυγός της συνεισφέρει για τη συντήρησή της ποσό που υπερβαίνει ορισμένο όριο, συνιστά διάκριση αντίθετη προς το άρθρο 4, παράγραφος 1, της οδηγίας αυτής, όταν οι έγγαμοι άνδρες δεν υπόκεινται σε αντίστοιχο κανόνα; »

Κατά τη Διάταξη παραπομπής, το μοναδικό επίμαχο ζήτημα μεταξύ των διαδίκων αφορά το άρθρο 37, παράγραφος 3, στοιχείο α), ψηφίο (i), του Social Security Act. Αντιθέτως, η πλήρωση των λοιπών προϋποθέσεων, από τις οποίες ο νόμος εξαρτά την κτήση του δικαιώματος επί επιδόματος φροντίδας αναπήρου, είναι πέραν αμφισβητήσεως.

3. Για την καλύτερη κατανόηση των ερωτημάτων είναι χρήσιμο να συνοψιστεί η βρετανική ρύθμιση περί παροχών αναπηρίας και να υπομνηστεί η σχετική κοινοτική ρύθμιση. Η πρώτη περιέχεται στο Social Security Act 1975. Κατά το άρθρο 37, « ... δικαιούται κάποιος επιδόματος φροντίδας αναπήρου για το χρόνο κατά τον οποίο απασχολείται με τη φροντίδα προσώπου πάσχοντος από βαριά αναπηρία, εφόσον: α) απασχολείται τακτικά και ουσιαστικά με τη φροντίδα (του)...· β) δεν έχει προσοδοφόρα απασχόληση· γ) το πρόσωπο που πάσχει από βαριά αναπηρία είναι είτε συγγενικό του πρόσωπο, βαθμού που προσδιορίζεται κατά νόμο, είτε άλλο πρόσωπο που εμπίπτει στην περιγραφή του νόμου ».

Για την εφαρμογή της διάταξης αυτής, η παράγραφος 2 του ίδιου άρθρου ορίζει ως « πάσχοντα από βαριά αναπηρία » το πρόσωπο που δικαιούται επιδόματος βοηθού ή άλλης παροχής που καταβάλλεται με τον ίδιο σκοπό. Επίδομα βοηθού καταβάλλεται στον ανάπηρο που χρήζει φροντίδας ή επιτηρήσεως στην έκταση που περιγράφεται στο Act (άρθρο 35). Κατά το άρθρο 37, παράγραφος 3, το επίδομα φροντίδας αναπήρου δεν χορηγείται: α) σε πρόσωπα ηλικίας κάτω των 16 ετών ή που λαμβάνουν εκπαίδευση με πλήρες ωράριο· β) στην έγγαμη γυναίκα που ζει με το σύζυγό της ή της οποίας ο σύζυγος συνει-

σφέρει για τη συντήρησή της εβδομαδιαίο ποσό όχι κατώτερο από την εβδομαδιαία δόση του επιδόματος· γ) στη γυναίκα που συζεί με έναν άνδρα more uxorio (ως σύζυγος).

Η επίδικη παροχή δεν εξαρτάται από την καταβολή εισφορών και καταβάλλεται απευθείας στο πρόσωπο που επιφορτίζεται με τη φροντίδα του αναπήρου.

Η κοινοτική κανονιστική ρύθμιση, από την άλλη πλευρά, περιέχεται στην προαναφερθείσα οδηγία 79/7, σκοπός της οποίας είναι να επεκταθεί στον τομέα της κοινωνικής ασφάλισης η αρχή της ίσης μεταχείρισης ανδρών και γυναικών που καθιερώνεται στο άρθρο 119 της Συνθήκης ΕΟΚ. Η επέκταση αυτή νοείται ως σταδιακή διαδικασία. Εδώ αρκεί να υπομνηστεί ότι, σε ένα πρώτο στάδιο, η ισότητα πρέπει να υλοποιηθεί στα προβλεπόμενα από το νόμο συστήματα που αποσκοπούν στην εξασφάλιση προστασίας κατά των «κλασικών» κινδύνων (ασθένεια, αναπηρία, γήρας, εργατικά ατυχήματα, επαγγελματική ασθένεια, ανεργία) και στις διατάξεις περί κοινωνικής προνοίας, κατά το μέτρο που αποσκοπούν στη συμπλήρωση ή την υποκατάσταση των προαναφερθέντων συστημάτων· ενώ οι διατάξεις περί παροχών προς επιζώντες ή οι οικογενειακές παροχές και οι παροχές επαγγελματικών ασφαλιστικών συστημάτων θα προσαρμοστούν προς την ίδια αυτή αρχή σε μεταγενέστερο στάδιο.

Τα κράτη μέλη έχουν εξάλλου την εξουσία να αποκλείουν από το πεδίο εφαρμογής της οδηγίας σειρά παροχών. Μεταξύ αυτών θα υπενθυμίσω τα πλεονεκτήματα που παρέχονται επί ασφαλίσεως γήρατος στα πρόσωπα που έχουν αναθρέψει τέκνα, την αναγνώριση δικαιωμάτων επί παροχών γήρατος ή αναπηρίας δυνάμει δικαιωμάτων που απορρέουν από τη σύζυγο και τη χορήγηση προσαυξήσεων επί μακροχρονίων παροχών αναπηρίας, γήρατος, ατυχήματος ή επαγγελματικής ασθενείας για το συντηρούμενο σύζυγο.

Το περιεχόμενο της αρχής της ίσης μεταχείρισης ορίζεται, έπειτα, στο άρθρο 4. Η αρχή αυτή συνεπάγεται την έλλειψη κάθε διακρίσεως που βασίζεται στο φύλο, είτε άμεσα είτε έμμεσα, σε συσχετισμό ιδίως με την οικογενειακή κατάσταση, όσον αφορά: το πεδίο εφαρμογής των συστημάτων και τους όρους πρόσβασης σ' αυτά· την υποχρέωση καταβολής εισφορών και τον υπολογισμό τους· τον υπολογισμό των παροχών, συμπεριλαμβανομένων των προσαυξήσεων λόγω συζύγου και συντηρουμένου προσώπου· τις προϋποθέσεις διαρκείας και διατηρήσεως του δικαιώματος επί των παροχών.

4. Όπως ελέχθη, το πρώτο προδικαστικό ερώτημα έχει ως σκοπό να προσδιοριστεί αν μια παροχή όπως το βρετανικό επίδομα φροντίδας αναπήρου εμπίπτει στο προβλεπόμενο από το νόμο σύστημα προστασίας κατά της αναπηρίας, ως προς το οποίο εφαρμόζεται το άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχείο α), της οδηγίας 79/7. Υπέρ της αρνητικής απαντήσεως τάσσεται ο Chief Adjudication Officer, ενώ καταφατικά εκφράζονται η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και, φυσικά, η Drake.

Προς στήριξη της άποψής του, ο Adjudication Officer προβάλλει επιχειρήματα που στηρίζονται τόσο στο γράμμα όσο και στο σκοπό. Τα πρώτα μπορούν να συνοψιστούν εύκολα. Κατά το άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχείο α) — διαβεβαιώνει το προαναφερθέν όργανο — η οδηγία εφαρμόζεται «στα νομικά συστήματα που εξασφαλίζουν προστασία κατά (του κινδύνου της) αναπηρίας». Αυτή όμως η προστασία πρέπει να νοείται ως εξασφαλιζόμενη για *ιδίους* κινδύνους και όχι και για εκείνους από τους οποίους πλήττεται κάποιος τρίτος. Αυτό συνάγεται από τη διάταξη που οριοθετεί τον κύκλο των προσώπων στα οποία εφαρμόζεται η οδηγία· πράγματι, κατά το άρθρο 2, αυτή αφορά τους εργαζομένους των οποίων η δραστηριότητα διακόπτεται λόγω ασθενείας, ατυχήματος ή ανεργίας και τους συνταξιούχους και τους αναπήρους εργαζομένους. Ανα-

φέρεται δηλαδή μόνο σε πρόσωπα που πλήττονται *άμεσα* από ζημιογόνο γεγονός και αποκλείει επομένως από το πεδίο εφαρμογής της τις παροχές που ανάγονται σε άλλα πρόσωπα.

Από το ίδιο άρθρο 2 και από το προοίμιο προκύπτει εξάλλου με σαφήνεια ότι οι παροχές στις οποίες αναφέρεται η οδηγία συνδέονται όλες με την εργασία. Δεν μπορεί, λοιπόν, να συγκαταλέγεται μεταξύ αυτών το επίδικο επίδομα, το οποίο προορίζεται για πρόσωπα που δεν εργάζονται και βρίσκονται επομένως εκτός του ενεργού πληθυσμού. Ούτε μπορεί να λεχθεί — προσθέτει ο Adjudication Officer — ότι συμπληρώνει ή υποκαθιστά τη σύνταξη αναπηρίας. Πράγματι, ο μοναδικός του σκοπός συνίσταται στη χορήγηση παροχής σ' αυτόν που φροντίζει ένα πρόσωπο που πάσχει από βαριά αναπηρία.

Από τελολογική άποψη, ο Adjudication Officer σημειώνει, τέλος, ότι η υπό κρίση οδηγία, χωρίς βέβαια να συνιστά συνολική ρύθμιση για την υλοποίηση της ίσης μεταχείρισης στο πεδίο της κοινωνικής ασφαλίσεως, αντιπροσωπεύει απλώς ένα πρώτο βήμα προς την εξίσωση ανδρών και γυναικών· αυτό εξηγεί γιατί τα επιδόματα σαν το επίδικο στην κύρια δίκη εκφεύγουν του πεδίου εφαρμογής της.

5. Η άποψη αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Πειστικότερα επιχειρήματα συνηγορούν, κατά τη γνώμη μου, υπέρ του να περιληφθεί η υπό κρίση παροχή στα συστήματα κοινωνικής ασφαλίσεως, τα οποία η οδηγία θέλει ευθύς αμέσως να υπαγάγει στην αρχή της ισότητας, και ειδικότερα στο γενικό σύστημα προστασίας κατά αναπηρίας.

Όπως είναι γνωστό, αναπηρία είναι η βιο-οικονομική κατάσταση στην οποία βρίσκεται ο ασφαλισμένος κατόπιν μειώσεως της ικανότητάς του προς εργασία, η οποία έχει αντίκτυπο στην ικανότητά του προς βιοπορισμό. Καμιά φορά η αναπηρία είναι τόσο βαριά που ο ανάπηρος χρειάζεται τη βοήθεια άλλων προσώπων στην καθημερινή του ζωή. Σε τέτοιες περιπτώσεις, τα κοινωνικοασφαλιστικά συστήματα των κρατών μελών χορηγούν κατά κανόνα στον ανάπηρο ειδική παροχή ή προβλέπουν προσαύξηση στην κύρια παροχή, ακριβώς για να του αντισταθμίσουν εν όλω ή εν μέρει τα έξοδα με τα οποία τον επιβαρύνει αυτή η βοήθεια. Διαφορετικό είναι το βρετανικό σύστημα. Οι δύο παροχές που προβλέπει έχουν διαφορετικούς δικαιούχους: τον ανάπηρο, αφενός, και το πρόσωπο που του παρέχει φροντίδα και συνδρομή, αφετέρου.

Με αυτά τα δεδομένα, ας ξαναδιαβάσουμε το άρθρο 3, παράγραφος 1. Σύμφωνα με αυτό, η οδηγία εφαρμόζεται « στα νομικά συστήματα που εξασφαλίζουν προστασία κατά (του κινδύνου της) αναπηρίας » [στοιχείο α)] και « στις διατάξεις που αφορούν την κοινωνική πρόνοια, κατά το μέτρο που προορίζονται να συμπληρώσουν (το σύστημα ασφαλίσεως κατά αναπηρίας) » [στοιχείο β)]. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι στη διάταξη που παρατέθηκε η έμφαση δίνεται σε δύο στοιχεία: η εκ μέρους του κοινοτικού νομοθέτη χρήση του όρου « συστήματα » (ενώ, όταν θέλει να αποκλείσει κάποιο μέτρο, χρησιμοποιεί τους πολύ στενότερους όρους « παροχές » ή « πλεονεκτήματα » ή « δικαιώματα »), καθώς και το γεγονός ότι ο νομοθέτης ρητά αναφέρεται στις διατάξεις περί κοινωνικής προνοίας. Απ' αυτό συνάγεται, κατά τη γνώμη μου, ότι η οδηγία εφαρμόζεται σε ένα σύστημα προστασίας κατά αναπηρίας που έχει ταυτόχρονα συνοχή και καθολικότητα: τέτοιο δηλαδή που να περιλαμβάνει *όλες* τις παροχές, όπως και αν ορίζονται ή ρυθμίζονται στις εθνικές έννομες τάξεις, από τις οποίες παροχές αποτελείται το οικείο σύστημα.

Όλες τις παροχές: άρα και εκείνες που, όπως το επίδικο επίδομα, χορηγούνται σε μη ανάπηρο πρόσωπο. Πράγματι, αυτός ο τρόπος καταβολής δεν έχει ως αποτέλεσμα να θέτει την υπό κρίση παροχή εκτός του συστήματος ασφαλίσεως κατά αναπηρίας, για δύο τουλάχιστον λόγους. Ο πρώτος είναι η λογική της εξάρτηση από μια κατάσταση αναπηρίας, υπό την έννοια ότι, όπως δέχτηκε ο εκπρόσωπος του Adjudication Officer κατά την προφορική διαδικασία, η ύπαρξη ασφαλισμένου προσώπου αποτελεί conditio sine qua non της χορήγησής της. Ο δεύτερος λόγος είναι ο προφανής οικονομικός δεσμός που συνδέει την εν λόγω παροχή με εκείνη που λαμβάνει ο ανάπηρος: ο τελευταίος, δηλαδή, αντλεί ωφέλεια από το γεγονός ότι το πρόσωπο που τον βοηθεί λαμβάνει επίδομα. Τελικά, έστω και αν είναι διαφορετικοί οι μηχανισμοί που χρησι-

μοποιούνται στο Ηνωμένο Βασίλειο (επίδομα στο πρόσωπο που παρέχει φροντίδες) και στα άλλα κράτη μέλη (προσαύξηση της παροχής που χορηγείται στον ανάπηρο), τα επιδιωκόμενα αποτελέσματα είναι στην ουσία τα ίδια [βλέπε σχετικώς την προσωρινή έκθεση της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων επί της εφαρμογής της οδηγίας 79/7, έγγρ. COM(83) 793 τελικό της 6.1.1984)].

Μπορεί ακόμη να παρατηρηθεί ότι θα παραβλαπτόταν σοβαρά η πρακτική αποτελεσματικότητα της οδηγίας, αν καθοριστικός για τα όρια της εφαρμογής της ήταν ο τρόπος καταβολής μιας παροχής. Πράγματι, είναι προφανές ότι, αν γινόταν δεκτή μια τέτοια δυνατότητα, θα αρκούσαν σε οποιοδήποτε κράτος μέλος λίγες τροποποιήσεις της νομοθεσίας για να εξαιρεθούν πολυάριθμοι τομείς της κοινωνικής ασφαλίσεως από την εφαρμογή της αρχής της ίσης μεταχείρισης.

Η προκρινόμενη λύση δεν θίγεται από το επιχείρημα του Adjudication Officer, το οποίο στηρίζεται στο ότι η εν λόγω αρχή πρέπει να υλοποιηθεί σταδιακά: όπως είδαμε πιο πάνω στο τμήμα 3, η υπό κρίση παροχή δεν περιλαμβάνεται μεταξύ εκείνων (επαγγελματικά ασφαλιστικά συστήματα, κλπ.) που πρέπει να συμμορφωθούν προς αυτή σε δεύτερο στάδιο. Ούτε είναι περισσότερο βάσιμο το επιχείρημα ότι η οδηγία εφαρμόζεται μόνο σε όποιον ανήκει στον ενεργό πληθυσμό, και ότι επομένως πρέπει να θεωρείται ότι αποκλείεται απ' αυτήν ένα επίδομα που καταβάλλεται σε μη εργαζομένους. Σε εμένα, πράγματι, φαίνεται προφανές ότι, σε μια περίπτωση όπως η υπό κρίση, στην αρχή της ισότητας υπόκεινται οι ανάπηροι εργαζόμενοι. Λόγω ακριβώς του συνδέσμου που υφίσταται μεταξύ της κύριας παροχής της οποίας δικαιούνται οι ανάπηροι και της παροχής που καταβάλλεται σ' αυτόν που τους φροντίζει, η οποία όμως αποσκοπεί εμμέσως εις όφελός τους, λόγω αυτού ακριβώς του συνδέσμου — λέγω — πρέπει να είναι οι ίδιες για τους άνδρες και τις γυναίκες και οι προϋποθέσεις της καταβολής της δεύτερης παροχής.

6. Με το δεύτερο ερώτημα, ο Chief Social Security Commissioner ερωτά αν το γεγονός ότι μια παροχή σαν το υπό κρίση επίδομα δεν χορηγείται στην έγγαμη γυναίκα που ζει με το σύζυγό της συνιστά διάκριση που βασίζεται στο φύλο και δεν συμβιβάζεται προς την οδηγία 79/7.

Στο ερώτημα αυτό δεν μπορεί παρά να δοθεί καταφατική απάντηση. Όπως αναγνώρισε ο ίδιος ο εκπρόσωπος του Adjudication Officer, η διάταξη που ρυθμίζει την εν λόγω παροχή είναι δυσμενής για ορισμένες κατηγορίες γυναικών (τις έγγαμες που ζουν με το σύζυγό τους και εκείνες που συζούν more uxorio), εφόσον τους αποκλείει τη δυνατότητα να τη λάβουν. Ούτε υπάρχουν — ούτε και προβλήθηκαν — λόγοι που μπορούν να δικαιολογήσουν αυτή τη μεταχείριση που συνιστά διάκριση.

7. Με βάση τις προηγηθείσες σκέψεις σας προτείνω να απαντήσετε ως εξής στα ερωτήματα που διατύπωσε με Διάταξη της 15ης Μαΐου 1985 ο Chief Social Security Commissioner επί της κατ' έφεση δίκης μεταξύ του Chief Adjudication Officer και της Jacqueline Drake:

1) Η παροχή που καταβάλλεται σε πρόσωπο που δεν έχει προσοδοφόρα απασχόληση και που αφοσιώνεται στη διαρκή και ουσιαστική φροντίδα ενός προσώπου που

δικαιούται παροχής κοινωνικής ασφαλίσεως, διότι η βαριά αναπηρία από την οποία πάσχει απαιτεί διαρκή επιτήρηση, εμπίπτει στο προβλεπόμενο από το νόμο σύστημα κατά του κινδύνου αναπηρίας, κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 1, στοιχείο α), της οδηγίας 79/7, ή μπορεί να περιληφθεί μεταξύ των διατάξεων κοινωνικής προνοίας που αποσκοπούν στη συμπλήρωση του εν λόγω συστήματος.

2) Το γεγονός ότι από την προαναφερθείσα παροχή αποκλείονται ορισμένες κατηγορίες γυναικών (οι έγγαμες που ζουν με το σύζυγό τους ή των οποίων ο σύζυγος συνεισφέρει για τη συντήρησή τους ορισμένο ποσό και οι γυναίκες που συζούν με έναν άνδρα more uxorio) συνιστά διάκριση που βασίζεται στο φύλο και απαγορεύεται από το άρθρο 4, παράγραφος 1, της ίδιας οδηγίας, όταν οι έγγαμοι άνδρες ή οι άνδρες που συζούν με γυναίκα more uxorio δεν αποκλείονται ομοίως απ' αυτή.